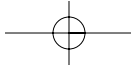

BOTÁR ATTILA

Elkelne. Igen

*Alig idézett arcvonásokat
sodor a Küküllő a székely expressz
sínvége üres kicsit felgömbült acél nem először
de van esély hogy utoljára látom
az élemedett kilométerekkel színekkel
beálló csöndet és a kialudt vulkánt
kettő között a cukrászda-teraszt
az árnyék borostyánjával benőtten
Ilonát Irmát Klárát szülőbelyemmel ma már elférnek
a teraszon jó nagyon jó ez a szerkezet
noha ismeretlen egyébként
minek mégis...? borona? kovácsoltvas?
mégis itt ülnek apám nagyanyámék
öregék akár a kráter fenyvei akár én öregek
akár a keddi piac a törmelékre emelt
egyforma házak
férfiak előtt komoly nap után komoly borok
oda gyöngül hogy arcvonásokat idéz
ballom keresztelóm temploma és temetőnk
és a líceum háromszögében
netán utoljára sem esélytelen idézi
a fölfakadó haranggal szemben
a galambok szárnyverdesését
nagyanyai panaszolkodást
az aszpirint is kettesével
hát akkor hova parázsló lépcsők
már nem is helyet otthont szorítanak
ami igen elkelne a két sínvég
a sodró pisztrángos víz két partja
a gát és a gátolvasztó évszak
bíbor bugyboréka között is
puliszka sovány tej vagy tokány vacsorafüstjével
szétvitetett utolsó szálak szurtos kéményüük
a történelem és törmelék
megannyi kozmás allegóriája
nélkül –
Odahagyták.*

*Elkelne.**Igen.*

[*Botár Attila versei*]

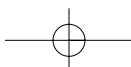
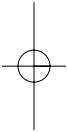
Ékezet az olvasóhoz

*Abol kinyílt. És ahol becsukódik.
Időd betűire szállt ékezet.
Csak érinti a szív árnyéksomóit.
Szoríts a polcodon kevés helyet*

*a karcsú könyvnek, versnek, töredéknek,
elállnak ott, kereszttek a mezőn,
lebegve jó, kék olaján az égnek,
a voltomiglan sorsodba veszőn –*

*ahogy átnyílik majd valami térbe
veled az ajtód: széttárt szárnyaid –
egy-két szava a fény méhébe érve*

*az utadon majd, tudod, módosít,
Te, ismeretlen gyümölcs kezdeménye! –
Még sokszorozza édes lázaid.*

Egyiptomból nincs visszaút

*Udvarhelyt született. Pék volt a nagypapa. Kenyérhaj
 lopta szemébe a színt. Vitte a feldarabolt
 ország-roncsokon át anyjának az apja szekérrel –
 székeltek élte vidék őszi porába vegyült
 tészta, kemencerekés, botolatlan a gallyak
 halma az udvarokon, sárban a tengericső,
 vitte a lóporszag jelenéből, a múlt a jövőt, mind
 messzebb távolodott otthoni füst, vajudón
 régihez új utakat görcsölt a halálhoz a korszak,
 kertek s aknavetőik néma határvonala
 intett, agg örmény, a hegyek friss vert-kenyerének
 s ólomketrecek, ónos esőt szül az ég
 küld sors-áramokat különítve övét az enyémtől,
 négykerekű bölcsőt rángat ijedten a ló –
 Hány József, hány Mária vág kiseddel az útnak?
 Hány, aki megmenekült? Nincs az a mély feledés,
 mérve gödörrel bár vagy az üdvözülés magasával,
 hogy betemethetné visszafelé nyomukat*

A gyermek